

16 söndagen efter den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Luk. 7:11–17.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet: *"Frigjorda från förgängelsens trældom"* har denna söndag skänkt oss evangeliet om *"Änkans son i Nain."* Vi har från altaret hört Jesus tala till den döde ynglingen och säga sitt: *"Unge man, jag säger dig: Stå upp!"* Vi har hört, hur denna uppväckelse från de döda är en handling av kärlek och medömkan inför modern-änkan: *"När Herren fick se henne, ömkade han sig över henne och sade till henne: 'Gråt icke.'"* När så evangelieboken omsveper denna enstaka händelse med en formulering som *"Frigjorda från förgängelsens trældom"*, bredas evangeliet till flera, till oss, till åhörare i alla tider och får därmed ett djup, som sätter in händelsen i hävandet av den död och den trældom, som utlösts av syndafallet, och som bottnar i allas vår syndiga natur. Detta evangeliebokens val av predikoämnesrubrik, dess vilja att lyfta upp händelsen på predikostolen i alla tider, är just vad Jesus själv vill. Få verser efter dagens evangelium och med uttalad syftning på dess händelse säger Jesus: *"Gån tillbaka och omtalen för Johannes vad I haven sett och hört: blinda få sin syn, halta gå, spetälska bliva rena, döva höra, döda uppstå, för fattiga förkunnas glädjens budskap. Och salig är den, för vilken jag icke bliver en stötesten"* (Luk. 7:22f.) Så vet vi, att Jesus vill, att dagens evangelium skall predikas, skall omtalas just som *"glädjens budskap"*, som evangelium, som en del i hans frälsarämbete, av hans syndaförlåtelse, av hans övervinnande av döden genom att *"att han var sargad för våra överträdelsers skull"* (Jes. 53:5.) Jesus vill aldrig någonsin förstås, predikas och erbjudas på annat sätt, som någon annan än *"den rättfärdige, min tjänare, i det han bär deras missgärningar"* (Jes. 53:11.) Som sådan kan han också avvisas av otron, av obotfärdigheten, ja, *"eftersom de icke hörsamma ordet, stöta de sig; så var det ock bestämt om dem"* (1 Petr. 2:8.)

Jesus kommer alltså i dag till änkans son och till oss – i lika mån. Han kommer som den människoälskande Guden, som syndares vän, som den, som icke tillräknar synd. Han kommer som den, som i denna

sin kärlek uppväcker från de döda, som skapar liv, där inget liv finns, som på inget sätt är hänvisad till människors medfödda religiösa anlag, till en påstådd vän i varje människobröst, till något gott i oss. Nej, det heter om oss alla, att *"vi voro döda genom våra synder"* (Ef. 2:5.) Hans evangelium, hans *"glädjens budskap"* till oss, hans tillsägelse av syndaförlåtelsen, av rättfärdighet, av barnskap hos Gud, skapar vår tro, icke finner den utan uppväcker den, ja, *"så har han gjort eder levande, eder som voren döda genom de överträdelser och synder, i vilka I förut vandraden"* (Ef. 2:1 f.) Allt detta, just detta, ingenting annat än detta ligger inbäddat i dagens evangelium och är dess bärande tanke och springande punkt, som skall omtalas och förkunnas i alla tider. Jesu makt över döden är inte skänkt till oss genom evangeliet som ett kroppens hälsomedel, som en återställare av sviktande krafter, utan som den gudomliga, förlåtande barmhärtighetens obegränsade förmåga och vilja att skydda Guds barn till kropp och själ. Det är det samma, som utgjuter sig över oss, närhelst predikan för oss förkunnar, att Jesus *"förlossat, förvärvat och vunnit mig, förtappade och fördömda människa, ifrån alla synder, ifrån döden och djävulens våld"*, närhelst från altaret sakramentsorden ljuder: *"Tagen och äten. Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder... Dricken härav alla. Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse."* Härom säger vi så:

- I. evangelium om vår delaktighet i Kristus skänker en salig uppståndelse,
- II. evangelium om vår delaktighet i Kristus förjagar dödsfruktan,
- III. evangelium om vår delaktighet i Kristus ger sann glädje.

I. Evangelium om vår delaktighet i Kristus skänker en salig uppståndelse.

Denna dags evangelium talar om det uppväckande från de döda, den köttets uppståndelse, som är verkad av evangelium, som är ett nådens verk, som för fram till saligheten hos Gud. Det finns en annan

uppståndelse, lika verklig, lika gudomlig, lika gudomligt verkad av Jesus, men som är otrons lön, och som gäller var och en, som icke gjort bättring, som icke gripit om Jesu evangelium, om hans barmhärtighet och ömkan. Uppståndelse och liv efter döden blir då en dom, ett hårt ord, ett ont budskap, när nämligen inte Guds vrede röjts ur vägen genom tron på Guds avlösning. Den tron återigen införlivar med Kristus och överför på oss all hans härlighet, ja, "för att Gud skall i de kommande tidsåldrarna bevisa sin nåds översvinnliga rikedom, genom godhet mot oss i Kristus Jesus" (Ef. 2:7.)

II. Evangelium om vår delaktighet i Kristus förjagar dödsfruktan.

När Ordet om min rättfärdighet i Kristus omvärver mig, när hans offrade och levandegjorda lekamen går in i mig, när hans renande, sonande blod fuktar min mun, skall jag betänka, att den död, som varje stund hotar mig, är näpst och förtrampad av honom, som är dödens överman. Om Gud skänker mig en dödsbädd, om jag sålunda skall se döden komma, märka mörkret, känna kylan, skall jag fördriva fruktan med

tron på honom, som sade: "Unge man, jag säger dig: Stå upp." Det Jag som talar, är Ordet av begynnelsen, genom vilket allt har blivit till, och som gör, att jag alls inte behöver rädas. I tunnelns ände skymtar ljuset, och döden är icke mer.

III. Evangelium om vår delaktighet i Kristus ger sann glädje.

Det heter i dag: "Och alla betogos av häpnad och prisade Gud." Rätt utlagt, rätt trott och mottaget skall evangeliet i dag skänka oss samma glädje, samma tacksägelse. Döden blir mycket liten, när Kristus blir stor genom tron, när tron alltmer uppfylls av Ordet om honom som gjort oss till Guds barn i sig, till sina medarvingar. Ja, "Döden gör mig icke häpen, Ändock han är faselig, Ty han är av Kristus dräpen Och kan icke skada mig. Domen fruktas jag väl stort Efter jag har illa gjort Men den trösten jag ej glömmer, Att min broder Jesus dömer" (sv. ps. 547:12.) Om denna glädje, om denna andliga upprymdhet, om denna välgrundade överlägsenhet och trotsighet skall vi alltid bedja Gud.

Amen.